

(6) மாநில சுயாட்சி, இராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கை (விவாதத் தொடர்ச்சி)

(பிற்பகல் 4.10)

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, ஒரு விளக்கம் கேட்கிறேன். இந்த மாநில சுயாட்சிபற்றி பேரவை நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை நம்முடைய இந்திய நாட்டிலுடைய பிரதமர் அவர்களுக்கு நம்முடைய அரசு அனுப்பியிருப்பதாக நான் பத்திரிகையிலே இன்று காலையிலே பார்த்தேன். பேரவையிலே இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, மேலவையிலும் இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றி அதற்கு மேல் இந்திய நாட்டின் பிரதமர் அவர்களுக்கு அதை அனுப்பியிருந்தால், இந்த மேலவைக்குரிய மரியாதை காட்டப்பட்டதாக இருக்கும் என்று உறுப்பினர்கள் சார்பிலே நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பேரவையிலே நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை மட்டும் அனுப்பியதிலே தவறில்லை என்றாலும், மேலவையிலே நாங்கள் மூன்று நாட்கள் பேசியதற்குப் பிறகு, எங்கள் கருத்துக்களையும் சேர்த்து அனுப்பியிருந்தால் அது சரியாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். இதற்கு அரசாங்கத்தின் விளக்கத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, இரண்டு அவையிலும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி சேர்த்து அனுப்பினால், ஒரு முறைதான் பிரதமரின் கவனத்தைக் தவிர முடியும். ஆகவே பேரவையின் தீர்மானத்தை அனுப்புவதன் மூலம் ஒரு முறையும் மேலவையின் தீர்மானத்தை அனுப்புவதன் மூலம் மறு முறையும், ஆக இரண்டு முறை பிரதமரின் கவனத்தைக் கவரலாம் என்பதற்காகத்தான் இந்த ஏற்பாடு.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, as the Leader of the House, Hon. the Chief Minister owes us a duty and respect to this House. He should protect the dignity of this House and I think he should have waited till the discussion is over in this House also before forwarding the Resolution. Though he is the Chief Minister, he as the Leader of this House should not let down this House.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையினுடைய கவுரவம் என்னவெனும் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்கின்ற முறையிலே, இந்த அவை முன்னவதாக இருக்கிறவன் என்ற முறையில், மேலவையின் தீர்மானம் நிச்சயமாக அனுப்பி வைக்கப்படும் என்ற உறுதியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[1974 ஏப்ரல் 24]

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் சட்டமன்ற மேலவையில் தமிழகத்தின் முதல்வர் அவர்களால் இங்கே முன்மொழியப்பட்டிருக்கிற மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதிலே நான் பெருமையும் பூரிப்பும் அடைகிறேன்.

அதற்கு முன்னால் இந்த சட்ட மன்ற மேலவையில் மீண்டும் பணியாற்றுவதற்கு வாய்ப்பளித்த தமிழகத்தினுடைய முதல்வர் அவர்களுக்கும், தமிழகத்தினுடைய அமைச்சரவைக்கும், என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்வதை என்னுடைய தலையாயக் கடமையாகக் கருதுகிறேன். அதைப் போல எனக்கு வாக்களித்து இந்த அவைக்கு மீண்டும் வருவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த என்னுடைய வாக்காள ஸ்தல ஸ்தாபன பெருமக்களுக்கு, தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் தமிழ் நாட்டினுடைய சட்டப் பேரவையிலே நிறைவேற்றியிருக்கிற தீர்மானத்தையும், இன்றைக்கு சட்டமன்ற மேலவையிலே கொண்டு வந்திருக்கிற இந்தத் தீர்மானத்தையும், தமிழ்நாட்டினுடைய அரசியலில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை உருவாக்கியிருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த தமிழ்நாட்டினுடைய முதல்வர் அவர்களுடைய தலைமையையும் அரசியல் வல்லுநர்கள், பல்வேறு துறையிலே பணியாற்றுகிற விற்பன்னர்களெல்லாம் பாராட்டுகிறார்கள் நமக்குச் சில சந்தேகங்களும் வருவதுண்டு. இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு ஒரு தனி தைரியம் வேண்டுமா அல்லது தனிச் சிறப்பு வேண்டுமா என்று கூட சிலர் நினைக்கலாம், கேட்கலாம். பல்வேறு மாநிலங்களில் பல ஆற்றல் மிக்க முதல்வர்கள் ஆண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியத் துணைக்கண்ட அரசை வழி நடத்திய பல பெரியவர்கள், இந்திய சுதந்தரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பல தலைவர்களெல்லாம் இப்படி ஒரு புதிய தத்துவத்தை, ஒரு புதிய சித்தாதத்தை மனதிலே எண்ணினாலுங்கூட, அன்றைக்கிருந்த சூழ்நிலையினாலோ அல்லது தலைமை கோபித்துக் கொள்ளுமோ, மத்திய அரசு நம்மீது மனக் கசப்பு கொண்டுவிடுமோ என்று கருதி, பல சந்தர்ப்பங்களிலே சொல்லத் தவறியதை சொல்வதற்காக இன்றைக்கு தமிழக முதல்வர், இந்த நாட்டின் வளம் கருதி, எல்லா மாநிலங்களின் நலன் கருதி, இந்தத் தீர்மானத்தை இங்கே முன்மொழிந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தை தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சர் முன்மொழிந்த காரணத்தாலேயே, இந்தத் தீர்மானத்தை நாங்கள் சந்தேகிக்கிறோம், இது நாட்டினுடைய நலனுக்கு உகந்ததாக இருக்காது, மத்திய அரசின் பலத்திற்கு ஒரு பலகினைத்தை உருவாக்கிவிடும், இந்திய நாட்டின் அரசியலைத் திசை திருப்பிவிடுகிறார்கள் என்றெல்லாம் இன்றைக்கு பல்வேறு கட்சிக் காரர்கள் பேசுகிறார்கள். அந்த வாதத்திற்கு நாம் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சர் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிற காரணத்தாலேயே, இப்படி அவர்களுக்குச் சந்தேகம்

1974 ஏப்ரல் 24]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

ஏற்பட்டால், நான் அவர்களுக்குச் சொல்கிறேன். தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சர் ஒருவர்தான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவர முடியும். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு முன்னால் பல்வேறு முறை இந்தப் பிரச்சினைபற்றி பலவிடங்களிலே பேசப்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் மத்தியிலே பேசப்பட்டது. பொட்டல் வெளியிலே மாலைநேரப் பொதுக்கூட்டங்களிலே பேசப்பட்டது. சட்டமன்றப் பேரவையிலேயும், மேலவையிலேயும், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின்னால், இதுவெல்லாம் என்ன வாதம், இதற்கு ஒரு சரியான உருவம் கொடுக்க வேண்டாமா, இந்தக் கருத்துக்களை முறைப்படுத்தி, வகுத்து, தொகுத்து, தீர்மான உருவத்திலே கொண்டுவந்து தலைமை அமைச்சரின் கவனத்தைப் பெற வேண்டும், இந்திய நாட்டின் அரசியலில் இதற்கொரு முக்கியத்துவம் ஏற்பட வேண்டுமானால், இது முறைப்படி மத்திய அரசுக்கு அனுப்பப்பட்டாகவேண்டும் என்ற கருத்துக்களும் சொல்லப்பட்டன. அதையொட்டித்தான் இன்றைக்கு இந்த மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தை நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் இங்கே கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். நமது முதல்வர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற தீர்மானம் முன்னெற்றக் கழகத்தின் தீர்மானம் என்று பலபேருக்கு எண்ணம் இருக்கக்கூடும். முன்னெற்றக் கழகம் இன்றைக்கு ஆளுகிற பொறுப்பிலே இருக்கின்ற காரணத்தால், இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற நிலையிலே இருக்கிறோம். ஆனால் இது முன்னெற்றக் கழகத்தினுடைய தீர்மானமாக மட்டுமே அல்லாமல், தமிழ் நாட்டினுடைய முதுபெரும் அறிஞர்கள், அறிவாற்றல்மிக்கவர்கள் மூன்று பேர் கூடி தெரிவித்த கருத்தை தீர்மானமாக இங்கே வடித்துக் கொடுத்திருக்கிறோம். இந்தக் குழுவிலே அங்கம் வகித்த டாக்டர் இராஜமன்னார் அவர்களைப் பற்றியோ, அவருக்கு இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டிலே இருக்கிற எண்ணத்தைப் பற்றியோ, யாருக்கும் இரண்டாவது கருத்து கிடையாது. அதைப் போல டாக்டர் ஏ. எல். முதலியாரைப் பற்றியோ, அவருக்கு இருக்கிற தேசப்பற்றைப் பற்றியோ, இந்தியத்துணைக்கண்டம் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும், மத்தியிலே பலமான ஆட்சி இருக்க வேண்டும் என்பதிலே அவருக்கிருந்த தூய நோக்கத்தைப் பற்றியோ யாருக்கும் சந்தேகமே கிடையாது. நம்முடைய தலைவர் அவர்கள்கூட, ஒரு தடவை வேடிக்கையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். பிரிட்டிஷ்காரன் இந்தியாவை விட்டுப் போகிறபோது, சுதந்தரத்தை காந்தியடிகளின் கையிலும், ஆங்கில மொழியை நம்முடைய டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் கையிலும் கொடுத்து விட்டுப் போனான் என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஆங்கில மொழியிலே வல்லமை பெற்ற டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் அந்தக் குழுவிலே இடம் பெற்றிருந்தார். அதைப் போலவே நீதிபதி சந்திரா ரெட்டி இடம்பெற்றிருந்தார். முன்னெற்றக் கழகத் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் மேல் யாருக்கும்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 ஏப்ரல் 24]

சந்தேகம் இருந்தாலும், டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் மேலேயோ, டாக்டர் ராஜ் மன்னாரிடமோ அல்லது சந்திரா ரெட்டியிடமோ இங்கே இடம் பெற்றிருக்கிற நம்முடைய மேலவை உறுப்பினர்களுக்கு நிச்சயமாகச் சந்தேகம் இருக்காது. இவர்கள் இரண்டாண்டுக் காலம் தங்களுடைய ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி, தங்களுடைய திறமையைப் பயன்படுத்தி, தாங்கள் படித்திருந்த பல்வேறு புத்தகங்களிலேயிருந்து கருத்துக்களைச் சேகரித்து, இத்தகைய தீர்மானத்தை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானம் இன்றைக்கு பல்லோராலும் பேசப்படுகிறது. இந்த தன்னாட்சி அல்லது மாநில-சுயாட்சி என்ற உணர்வுக்கு ஒரு புதிய உருவம் அமைத்து, அதற்குத் தகுதிவற்ற கருத்துக்களை இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே மாநிலங்களிலே ஆளுகின்ற பொறுப்பிலே இருக்கின்றவர்களும், மத்தியிலே நாடாளுமன்றத்திலே அங்கம் வகிக்கிற நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், பொருளாதார நிபுணர்களும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். டெல்லியிலே இருக்கிற தலைமை அமைச்சர் ஏற்றுக்கொள்வாரா, இல்லையா என்பது அல்ல பிரச்சினை. நாம் எடுத்து வைத்திருக்கிற கொள்கையிலே நியாயம் இருக்கிறதா என்பதுதான் பிரச்சினை. இந்தத் தீர்மானத்தில் இந்த நாட்டின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கும், அரசியல் உரிமைகளுக்கும் முறையிடத்தக்க வலுவான அத்தியாயங்கள் இருப்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்தையொட்டி இங்கே காரசாரமான விவாதங்கள் நடைபெறலாம். சட்டமன்றப் பேரவையிலே இதுபற்றிய கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. இறுதியிலே அந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து உரையாற்றிய நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் எல்லாவிதமான வாசகங்களுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தக்க அளவுக்கு பதிலளித்திருக்கிறார்கள். அதைத் தொடர்ந்து நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விழைகிறேன். ஆங்கில நாட்டில் திடீரென்று ஜனநாயகத்தை மக்கள் உருவாக்கிக்கொள்ளவில்லை. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டு வரையில் அரசியல் அறிஞர்கள் இங்கிலாந்து நாட்டு வரலாற்றில் இடம் பெற்று, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆனால் உறுதியாக இங்கிலாந்து நாட்டிலே பாராளுமன்ற முறையைக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்படிக் கொண்டு வருவதற்கு முதல் கட்டமாக, அவர்கள் அந்த நாட்டினுடைய ‘மாக்னா கார்ட்டா’ என்ற அரசியல் சாசனத்தை உருவாக்கினார்கள். அப்பொழுதுதான் மகுடம் மக்களுக்குப் பணிந்தது.

“Voice of the people is mightier than that of God.”

என்று சொல்லத் தக்க அளவிற்கு மக்கள் குரல் மகேசன் குரலைவிட உயர்ந்தது என்ற நிலை வந்தது. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற முறைகளைப் பின்பற்றிவரும் நமது நாட்டிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பல அதிகாரங்களை 1957 விருந்து 1974 வரையில் பல கட்டங்களிலே பெற்று வந்தோம்.

1974 ஏப்ரல் 24]

Mr CHAIRMAN :—Magna Carta-dispute between Lords and James.

(பிற்பகல் 4-20)

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : ஆக மக்களுக்கும் மன்னனுக்கும் ஏற்பட்ட போராட்டம்தான் 1857-லிருந்து 1947 வரையில் நடந்தவை. இப்படி இந்திய அரசியலில் நமது நாட்டிற்கு பல்வேறு கட்டங்களிலே மத்தியிலிருந்து மாநிலங்களுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஆனால் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டு மாநில அரசுகள் கம் மக்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை முழுமையாக நிறைவேற்ற முடியவில்லை. முழு அளவிற்குச் சுய ஆட்சித் தன்மை இல்லை என்றால், பொருளாதாரத்தில் தன்நிறைவு காண்பதற்கு முடியாது என்ற நிலைமையில் பல்வேறு கட்டங்களிலே பல்வேறு பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாமலேயே இருந்துவிட்டன. இந்தியாவிலுள்ள மாநிலங்களுக்கும் கொடுக்கப்படவேண்டிய அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்படாமலிருக்கும் காரணத்தினால்தான், மாநில மக்களுக்கு முழுமையாக நல்லது செய்ய முடியவில்லை. மாநிலங்களிலே திரு. சுவாமி அவர்களும் அவருக்கு முன்னர் மொரார்ஜி அவர்களும் ஆண்டார்கள். வங்கத்திலே டாக்டர் பி. வி. ராய் ஆண்டிருக்கிறார். கேரளத்திலே திரு. நம்பூதிரிபாடு அவர்கள் ஆட்சியிலே இருந்தார்கள். ஒரிஸ்ஸாவிலே சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர்கள் ஆண்டிருக்கிறார்கள். மிகமிக ஆற்றல் மிக்கவர்கள் எல்லாம் ஆண்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் எவ்வளவுதான் ஆற்றல் மிக்கவர்களாக இருந்தாலும், அந்தந்த மாநிலத்தின் தொழில் வளர்ச்சி போன்ற பல்வேறு வளர்ச்சிகளிலே அவர்களால் தன்நிறைவு காண முடியவில்லை. ஆட்சியிலே இருந்தவர்கள் மிகமிக ஆற்றல் படைத்தவர்கள். ஆனாலும் எது ஒன்றையும் செய்ய முடியவில்லை. அவர்களுக்குப் போதிய அதிகாரம் இல்லாதிருந்த காரணத்தினால்தான், மாநிலங்களின் சிறு சிறு பிரச்சினைகளைக்கூட முழுமையாக அவர்களால் தீர்த்து வைக்க முடியவில்லை. மத்திய அரசின் தலையீடுகள், அங்குள்ள அதிகாரக் குவிப்பு ஆகியவற்றின் காரணமாக மாநிலங்கள் முறையாகச் செய்யப்பட முடியாத தன்மை இருந்த காரணத்தினால், எது ஒன்றையும் மாநிலங்கள் முழுமையாகச் செய்ய முடியவில்லை. அங்கே உள்ள சிலருக்கு நெஞ்சத்திற் பீதி இருந்தாலும், வெட்ட வெளியில் அவர்கள் சொன்னதை சட்ட சபையில் சொல்லுவதற்குப் பயந்தார்கள். அன்றைக்கு மறுத்துவந்ததை இப்போது செய்யவேண்டிய நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறோம். தமிழ் நாடு எவ்வளவோ கறைகளிலே முன்னணியில் இருந்துவந்திருக்கின்றது, எவ்வளவோ விஷயங்களிலே வழிகாட்டியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும், அல்லது மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வேண்டும்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 ஏப்ரல் 24]

என்ற இந்தக் கோரிக்கையிலும் போராட்டத்திலும் தமிழ் நாடு தலைமை தாங்குவதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை. வேறு மாநிலங்களிலே இதுபோன்ற சூரல் கேட்கவில்லையே என்ற காரணத்தினால், நாம் அதைக் கேட்கக்கூடாது என்று சொல்லுவதில் நியாயமில்லை. தமிழ் நாடு தனக்கென்று ஒரு பாணியை அமைத்துக்கொண்டு, அந்த நிலைக்கு தன்னை உட்படுத்திக்கொண்டு, அதிலே ஒரு இறுதிக் கட்டத்தைக் கண்டாக வேண்டும் என்ற முறையில், நமது மாநிலத்திற்கு கூடுதலாக என்னென்ன அதிகாரங்கள் தேவையென்று சொல்லி, நாம் அவற்றைக் கேட்கிறோம். இந்த இந்த அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குக் கொடுத்தால், அவர்கள் அதைத் துஷ்பியாகவும் செய்வார்கள் என்று முறையாக மத்தியில் பொறுப்பேற்றிருப்பவர்கள் காரணங்களோடு விளக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். வேண்டுமானால் மத்திய அரசினுள்ளவர்கள் நாம் அனுப்பும் இந்தத் தீர்மானத்தின்பேரிலே அனைவரையும் கூட்டிப் பேசிடத்தக்க வகையில் ஒரு வட்ட மேஜையைத் தயார்படுத்திக்கொள்ளட்டும். அதிலே பல்வேறு அரசியல் அறிஞர்களை, பொருளாதார நிபுணர்களை அமர்த்தி இன்றைய தீர்மானம்பற்றி வாதப் பிரதிவாதங்களைக் கேட்போம். ஒன்று எங்களைத் திருப்திப் படுத்துங்கள், அல்லது மாநிலங்களுக்கு வேண்டிய அதிகாரங்களை வழங்குங்கள் என்று கேட்கத்தான் இந்தத் தீர்மானம் வந்திருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் நிச்சயமாக சில கருத்துக்களை உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். மாறுபட்ட கட்சிகள் நிச்சயமாக மாநிலங்களிலே ஆட்சிக்கு வரும், மத்தியிலே வேறு கட்சி, மாநிலங்களிலே பல்வேறு கட்சிகள் வரக்கூடும் என்பதை 1967-க்குப் பிறகு இந்திய அரசியல் நிரூபித்துவிட்டது. சுதந்திரம் பெற்ற நாட்களிலே, ஆண்டாண்டு காலம் ஒரே கட்சிதான் மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் ஆட்சி புரியும் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள் பலர். ஆனால் 1967-ல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் அந்த எண்ணம் மண்ணோடு மண்ணாகப் போய்விட்டது. எந்த ஒரு கட்சியும் மாநிலத்தில் வரலாம், மத்தியிலும் வரலாம் என்பது வரலாற்றுபூர்வமான உண்மையாகிவிட்டது. இப்படி மாநிலங்களிலே பிற கட்சிகளும் மத்தியிலே வேறு ஒரு கட்சியும் ஆட்சி செலுத்த வரும்போது, மாறுபட்ட கட்சியின் ஆட்சியை மத்திய அரசு பழி வாங்குகிற போக்கைப் பார்க்கிறோம். இதை இல்லையென்று சொல்லிவிட முடியாது. குறிப்பாக தமிழ் நாட்டிலிருந்து பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கான தீர்மானங்களை அனுப்பியும், வேண்டுமோசைச் சமர்ப்பித்தும் இருக்கிறோம். ஆனால் நமது உணர்ச்சிபூர்வமான தீர்மானங்கள், திட்டங்கள், அநேகமாக கிடப்பில் போடப்பட்டுவிடுவதைப் பார்க்கிறோம். அவைபற்றி மத்திய அரசு முடிவெடுப்பதற்குத் தயாராக இருந்ததில்லை. இந்த நிலையில்தான் இதற்கு ஒரு நிரந்தரமான முறையில் பரிசீலனம் காண வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் அப்படி ஒரு

1974 ஏப்ரல் 24]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

நிரந்தரத் தீர்வைக் காணும் எண்ணம் மத்திய அரசுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பல நேரங்களிலே மாற்றுத்தாய் மனப்பான்மையோடு மத்திய அரசு நமது மாநிலத்தை நடத்தியிருக்கின்றது. எனவேதான் நாம் அரசியல் சட்ட பூர்வமாக ஒரு பாதுகாப்பு வேண்டும், மாநில அரசுகள் தங்கள் சுய தேவையை முழுமையாகப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவதற்கும், மாநில மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை, தனது இனத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவதற்கும், மரியாதையைத் தேடிக்கொள்ளுவதற்கும் மாநிலங்களுக்குக் கூடுதலான அதிகாரங்கள் தேவை யென்று இந்திய அரசிடம் அடிக்கடி எடுத்துச்சொல்லிவருகிறோம். ஒரு உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். காவிரி நீர்ப் பிரச்சினை என்று வந்த நேரத்திலே—அந்தப் பிரச்சினையே ஒரு மாநிலத்திற்கும் இன்னொரு மாநிலத் திற்கும் இடையே ஏற்பட்ட பிரச்சினை. ஆனாலும்—அதைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இண்டர்-ஸ்டேட் கவுன்ஸில் வேண்டுமென்று கேட்டிருப்பது, பொதுப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வினைக் காண்பதற்காக. வெளி விவகாரங்கள் வரும்போது, உதாரணமாக இலங்கை வாழ் இந்தியர்கள் இந்தியா விற்குத் திரும்பி அனுப்பப்படும்போது, அங்குள்ள தமிழ் பெருங்குடி மக்கள் தமிழகத்திற்குத் திரும்பி அனுப்பப்படும்போது, அல்லது லட்சத் தீவுப் பிரச்சினை என்று வரும்போது, அங்கிருந்து வருபவர்களை எந்த அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அவர்களுடைய புனர் வாழ்வின்கான செலவுகளை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் எந்த அளவில் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதில் தீர்வுகாண இண்டர்-ஸ்டேட் கவுன்ஸில் பயன்படும். இப்படிப்பட்ட பாதுகாப்பு, அரசியல் சட்டத்திற்கு உள்விட்ட பாதுகாப்பு நமக்குத் தேவை யென்ற அளவில்தான் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை, அல்லது மாநில சுயாட்சி தேவை என்று சொல்லுகிறோம். தமிழகத்தில் நமது முதலமைச்சர் அவர்களிடம் அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், அந்த அதிகாரங்களைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுவார்கள் என்று யாரும் எண்ணி, இதற்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்க வேண்டாம். நிரந்தரமாக தமிழகத்தில் நிராவிட முன்னேற்றக் கழகமே ஆட்சியில் இருக்கும் என்பதில்லை அல்லது முதல்வராக மதிப்பிற்குரிய நமது டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள்தான் இருப்பார்கள் என்பதில்லை. நாளைக்கே மற்றவர்களும் வரலாம். ஆதலால், இன்றைக்கு நாங்கள் தாவேண்டுமென்று கேட்கிற அதிகாரம் நாளைக்கு வருபவர்களுக்கும் பயன்படும் என்ற நல்ல எண்ணத்திலேயாவது இதில் குறுக்கிடாமல் இதை அனைவரும் ஆதரிக்க வேண்டும். இப்படி அதிகாரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அவை எந்தவிதத்திலும் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டு விடாது. கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா என்று பார்த்துக்கொள்ளுவதற்கு உயர்நீதி மன்றங்கள், சுப்ரீம் கோர்ட்டு என்று இருக்கின்றன. எந்த ஒரு முதலமைச்சரும் தன் அதிகாரம்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 ஏப்ரல் 24]

களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்தார் என்றால், அதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு மத்திய அரசிடம் போதுமான வலிமை இருக்கின்றது. மிஞ்சினால் அடுத்த வரும் பொதுத் தேர்தலிலே மக்களே அதற்கு வேண்டிய தீர்ப்பினை வழங்கிவிடுவார்கள். எனவே அதற்குப் பயந்துகொண்டு நடைபெற வேண்டிய நல்ல காரியத்தைத் தடுத்து நிறுத்திவிட வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்றைக்கு மாநிலங்கள் பெற்றுள்ள இந்த அந்தஸ்துகூட நிமரென்று வந்துவிடவில்லை. சுதந்திரம் பெற்றவுடன் பல்வேறு பகுதிகளிலுள்ள மாநிலங்களை மொழிவழி அடிப்படையில் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கைக்கு முதலில் அன்றைக்கு பண்டித நேரு அவர்கள் எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தார்கள். 'இப்படி மொழி வழி மாநிலங்களை உருவாக்கினால், மாநில உணர்ச்சிகள் தலைகாக்கி இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு பாதிக்கப்படும்' என்று சொன்னார்கள். அப்படியும் ஆந்திரத்தில் அன்றைக்கு ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிக்குப் பணிந்து பின்னர் நேரு அவர்கள் மொழிவாரி மாநிலங்களுக்கு இசைவு தரவேண்டியதாயிற்று. மாநிலங்களுக்குச் சில அந்தஸ்துகள், சில அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்படுவதால், ஆபத்து ஏதும் வந்துவிடாது என்பதை பின்னர் ஏற்பட்ட சில அரசியல் சம்பவங்கள் எடுத்துக்காண்பித்துவிட்டன. சமீபத்தில் ஆந்திரத்தில் நடைபெற்ற முல்கி கிளர்ச்சியின்போதும் முதலில் மாறுபட்ட கருத்தைக்கொண்டிருந்த மத்திய அரசு பிறகு இறங்கிவரவேண்டிய தீர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாகியது. இப்படி ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மொழிக் கிளர்ச்சி அல்லது வேறு கிளர்ச்சி ஏற்படும்போதெல்லாம் முதலில் மறுத்த மத்திய அரசு பின்னர் மக்களின் எழுச்சிக்குத் தலைவணங்கி அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு வந்திருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்து வருகிறோம். ஆகவே இதையெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஒட்டு மொத்தமாக எல்லா மாநிலங்களுக்கும் என்னென்ன அதிகாரங்கள் தேவை, எப்படிப்பட்ட அதிகாரங்களை உடனடியாக வழங்கினால் மாநிலங்களும் முன்னேற்றமடையும் என்பதை மத்திய அரசு பரிசீலனை செய்தாக வேண்டும். தமிழ்நாடு கேட்டுவிட்டால் போதுமா என்று யாரும் எண்ணத் தேவையில்லை. ஆந்திரம் கேட்க அதிக நாளாகாது. கோளம் குரலெழுப்ப நாட்களாகாது. மைசூர் மாநிலத்தில் முதலமைச்சராக இருந்த திரு. வி.ரேந்திர பாமல் அன்றைக்கே தைரியமாகக் கேட்டார்கள். பல்வேறு காங்கிரஸ் தலைவர்களும் தனிப்பட்ட முறையில் பேசும்போது மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி தேவை என்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இது பேசி முடிக்க வேண்டிய ஒரு பிரச்சினை. உத்தரப் பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம், பஞ்சாப் போன்ற மாநிலங்கள் அதிக ஜனத்தொகை இருப்பதால், அதைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, தலைநகருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் காரணத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, அதிகப் பயன்

1974 ஏப்ரல் 14]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

களைப் பெற்று வரும் நேரத்திலே, தக்காணத்திற்குத் தெற்கே உள்ள மாநிலங்களுக்கு அத்தகைய பயன்கள் மறுக்கப்பட்டுவருகின்றதைப் பல சந்தர்ப்பங்களிலே பார்க்கிறோம். எனவே என்றைக்கு மாநிலங்கள் என்றும் தனித்தனியாகச் சட்ட மன்றங்கள் என்றும் உருவாக்கிவிட்டார்களோ, அன்றைக்கே அந்த மாநிலங்களுக்கு வேண்டிய அதிகாரங்களை வழங்கி, மாநில மக்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்வது, அவர்கள் வளர்ச்சி பெறுவதற்கான வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தித்தருவதுதான் மத்திய அரசின் நேர்மையான கடமை என்று இந்த நேரத்தில் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இன்னும் ஒன்று, நாம்

(பிற்பகல் 4.30)

இன்றையதினம் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று கேட்கின்றபோது, ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கல்வித் துறையை மட்டும் செயல்படுத்தி வருகின்ற பல்கலைக் கழகங்களுக்கு தன்னிச்சையாக இயங்கும் அளவுக்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்வித் துறையில் அரசியல் கூடாது. கல்வியில் வேறு ஒருவர் தலையிடு கூடாது என்ற கருத்தில், தன்னிச்சையாக இயங்கச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே எல்லாவற்றிலும் முழு கவனம் செலுத்தக் கூடமைப்பட்டுள்ள மாநில அரசுக்கு முழு அதிகாரம் கேட்பதில் நியாயமில்லை என்று கூறுவது நியாயமாகுமா? பல்கலைக் கழகங்களுக்கு 'அட்டானமஸ் ஸ்டேட்டஸ்', கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில், வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. மண்ணெண்ணெய்ப் பிரச்சினையிலிருந்து உண்ணும் உணவுப் பிரச்சினை வரையில், மின்சாரத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டாலும், தொழில் வளர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையாலும், அது மத்திய அரசாங்கம் என்று தட்டிக்கழிக்க முடியாத நிலைமையில், மாநில அரசாங்கம் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது என்பது எல்லோரும் அறிந்த ஒன்று. இப்படிப்பட்ட எல்லாப் பொறுப்புகளையும் ஏற்று நடத்த வேண்டிய மாநில அரசாங்கத்திற்கு, தேவையான அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று நாம் கேட்பதில் என்ன தவறு இருக்க முடியும்?

ஓட்டு முறையில் கூட, சம பங்கு கொடுத்திருக்கிறோம். ஒரு நபர் சட்டமன்றத் தேர்தலில் ஒரு வாக்கு அளிக்க உரிமை பெற்றிருப்பதுபோல், பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் ஒரு வாக்கு அளிக்க உரிமை பெற்றவராக இருக்கிறார். சட்டமன்றத் தேர்தலில் வாக்கு அளிக்கின்ற அதே ஆள் நாடாளுமன்றத் தேர்தலிலும் ஒரு வாக்கு அளிக்கின்றார் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். நாட்டை ஆள்வதற்கும், சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும் இரண்டு அவைகள் தேவை. மாநிலங்களில் இயற்றப்படுகின்ற சட்டங்களும் மத்தியில் இயற்றப்படுகின்ற சட்டங்களும், ஒரே ஆள் போட்ட வாக்குகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களால் சேர்ந்து செய்யப்படுகின்ற சட்டங்களாகும். வேண்டுமானால் மத்திய அரசுக்கு

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 ஏப்ரல் 24]

வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், நம்முடைய நாட்டுப் பாதுகாப்புத் தேவைகள், நானாயம், ஒரு மாநிலத்திற்கும் இன்றொரு மாநிலத்திற்குமிடையே ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகளைப் போன்ற காரியங்களைக் கவனிப்பது என்று பொறுப்பை மட்டும் வைத்துக்கொள்ளலாமே தவிர, மாநிலங்களில் ஏற்படுகின்ற சிறு பிரச்சினைகளையெல்லாம் மத்திய அரசு கண்காணிப்பது என்ற முறை இருக்கக் கூடாது என்று நான் கூறிக்கொள்கிறேன். இந்தக் காரண காரியங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து நாம் ஒரு முடிவு காண வேண்டியது அவசியமாகவிருக்கிறது. 17, 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த அரசியல் நிலைமைகளோடு நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், 20-ஆம் நூற்றாண்டில் இன்றையதினம் பல நாடுகளில் பெரிய மாற்றங்கள் தெரியும். மத்திய அரசு பலமாகவிருக்க வேண்டும், அப்படி பலமாக இருப்பதற்கு மாநில அரசாங்கங்கள் எல்லாம் தங்களுக்குள்ள அதிகாரங்களை மத்திய அரசுக்கு சரணடையச் செய்து விட வேண்டும் என்ற கொள்கை ஒத்துக்கொள்ளாத முறையில் அமைந்திருப்பதைப் பார்க்க முடியும். அமெரிக்காவும் இரஷ்யாவும் இரண்டு பெரிய வல்லரசுகள். அந்த நாடுகளில் உள்ள மாநிலங்கள் எல்லாம் தன்னிச்சையாக, சுயேச்சையாக இயங்கி வருவதைப் பார்க்க முடிகிறது. அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள மாநிலங்கள் அத்தனையையும் எடுத்துக்கொண்டாலும், இரஷ்ய நாட்டிலுள்ள மாநிலங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும், அந்த இரண்டு பெரிய வல்லரசுகள் என்று கூறப்படுகின்ற நாடுகளில், அத்தனை துறைகளிலும் அந்த மாநிலங்கள் சுயேச்சையாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் மட்டும், ஏன் இத்தனை பெரிய பாரத்தைச் சுமந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமென்று விளங்கவில்லை. ஏன் இத்தனை பெரிய சுமையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்? நான் ஒன்றைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அன்று எல்லாச் சுமையையும் பாகிஸ்தான் தன் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தது. அங்கு அந்தச் சுமை இறக்கப்பட்டது. இங்கு மாநில சுயாட்சி அடைவதற்கு, பங்களா தேஷ் நிலைமை வரவேண்டாம், சுமையை மேலும் சுமந்து கொண்டிருக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்த நிலைமைகளைக் கருதி மத்திய அரசு அந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள தீர்மானத்தை மனதார வரவேற்று, ஆதரித்து எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் மாநில சுயாட்சிபற்றி தீர்மானத்தை இந்த அவையில் கொண்டு வந்து அதன் மீது நம்முடைய கருத்துக்களைக் கூற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். மாநில சுயாட்சி என்பது நேற்றே அல்லது இன்றே பேசப்படுகிற பிரச்சினையல்ல. கடந்த பத்து ஆண்டுகளாகவே இந்தப்

1974 ஏப்ரல் 24] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி]

பிரச்சினை பேசப்பட்டு வந்தது. இந்த அரசு பொறுப்பேற்பதற்கு முன் இருந்தே அந்தக் கட்சியின் தலைவர்கள் இதைப்பற்றிப் பேசி வந்திருக்கிறார்கள். பல சந்தர்ப்பங்களில் மாநில சுயாட்சி பற்றி கருத்துக்கள் எடுத்துச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. கடந்த கால கழக அரசு காலத்திலே கூட, எது, எதில் மத்திய அரசு தடையாக இருந்திருக்கிறது, என்னென்ன காரியங்களில் மத்திய அரசு குறுக்கிட்டிருக்கிறது, என்னென்ன நன்மைகளை உடனடியாகச் செய்ய முடியாமல் மத்திய அரசு தடையாக இருந்திருக்கிறது என்பதையெல்லாம் அடிக்கடி முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அவருடைய நோக்கமெல்லாம் மத்திய அரசு பலமாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக சகல பொறுப்பையும் அது தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை என்பதுதான். மாநில அரசு தான் இங்கே மக்களிடம் நேரடித் தொடர்பும் பொறுப்பும் கொண்டிருக்கிறது, மக்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறது, ஆகையினால் ஒவ்வொரு நிலையிலும் மாநிலத்திலுள்ள மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்வதற்கான அதிகாரம் இருக்க வேண்டியதுதான். இந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்று சொன்னால், அது ஏதோ ஒரு பயங்கரமான வாதம், விபரீதமான போக்கு என்றெல்லாம் பேசப்படுகிறது. ஆனால் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் அசற்குத் திரும்பத் திரும்பப் பல விளக்கங்களைக் கொடுத்து, என்னென்ன அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இருக்கவேண்டும், என்னென்ன அதிகாரங்கள் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று கூறி வந்திருக்கிறார்கள். அதிலே யாருக்கும் எந்த விதமான ஆட்சேபணையோ குறைபாடோ இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நம்முடைய மக்களுடைய தேவைகளை உடனடியாகக் கவனித்துச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கோரப் படுகின்றனவே தவிர, அது ஏதோ மத்திய அரசைப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும், அதிலிருந்து பிரிந்துவிடவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு கேட்பது என்பதாகாது. இதை எல்லாம் முதலமைச்சர் அவர்கள் விவரமாக அடிக்கடி எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் மீண்டும், மீண்டும் ஒரு சந்தேகமான எண்ணத்தை சிலர் மனதில் வைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இந்த அரசினுடைய நோக்கமெல்லாம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டாகிவிட்டது. மத்திய அரசினுடைய நிலை என்ன, மாநில அரசினுடைய நிலை என்ன என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து கூறப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு மக்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளுக்கு மாறாக, புறம்பாக எகிற்பதாக, கால தாமதமாக வருகின்ற அதிகாரங்கள் தான்

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி] [1974 ஏப்ரல் 24]

இன்றைக்கு மாநில அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற வகையில் மாநில சுயாட்சி கேட்கப்படுகிறது. அதற்கு எந்த விதமான நோக்கமும் கற்பிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

(பிற்பகல் 4.40)

முன்பு ஒரே கட்சி ஆட்சி மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் இருந்தது. எந்தப் பொறுப்பை மாநில அரசுக்குத் தந்தாலும், மத்திய அரசினுடைய நிர்வாகத்தைப் போலவே சொல்லி வந்தார்கள். எந்தக் குறைகள் வந்தாலும் மாநில அரசுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல், அவைகள் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டு வந்தன. இப்போது தான் வேறுபாட்டினாலும், மாறுதல்களினாலும் பல மாநிலங்களில் பல்வேறு கட்சிகள் அதிகாரத்திற்கு வந்திருக்கின்றன. இந்த நிலையில் ஆட்சிக்கு வந்த மற்ற கட்சிகள் நடைமுறையில் உணர்ந்த கஷ்டங்களைத் தான் எடுத்துச் சொல்கிறார்களேயொழிய, வேறு ஒன்றுமில்லை. இந்த நிலையில் எந்தவித சந்தேகமும் யாருக்கும் இருக்கத் தேவையில்லை. இந்த நிலையை வரவேற்று, ஆதரித்து உடனடியாக மத்திய அரசு இதற்கான சட்டங்களைத் திருத்தித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக இந்த மாநில சுயாட்சிக்கு அப்பால் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல நினைக்கிறேன். கடந்த காலத்திலே ஒரே கட்சி ஆட்சியில் இருக்கிற மாநிலங்களிலே எத்தனையோ கிளர்ச்சிகளும், மாற்றங்களும், தொல்லைகளும், சங்கடங்களும் இருந்து கொண்டு வந்ததை, இன்றும் இருந்துகொண்டிருப்பதைப் பத்திரிகைகளில் பார்க்கிறோம். மந்திரி சபையை மாற்றுவது, போட்ட மந்திரியை நீக்குவது, ஒரு ஆளை மந்திரியாகப் போடுவது, அப்படிப் போடப்பட்டவர் மந்திரிப் பதவி வேண்டாமென்று சொல்வது—இப்படிப்பட்ட ஒரு விபரீதமான போக்கு நாட்டில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இவைகள் நாட்டு மக்களின் மனப்பான்மை, அரசியல் வளர்ச்சி, மக்கள் எந்த அளவிற்கு இவைகளைப்பற்றி நினைக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவர்கள் என்ன வேண்டுமென்பதற்காக இப்படிச் செய்கிறார்கள், எதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் நாம் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. இவைகளை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவைகளையெல்லாம் பார்த்து, எதிர்காலத்திலே இந்த மாதிரி ஒரு நிலைமை இல்லாமல் நாட்டு மக்களின் நலனுக்காக ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் நல்லவிதமாகப் பணிகளைச் செய்ய வேண்டும், எந்தவிதமான கிளர்ச்சிகளும், குழப்பங்களும் இல்லாமல் ஆட்சி நடைபெறவேண்டுமென்றால், நடைமுறையில் இவைகள் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களைக் கண்டறிய வேண்டும். இவைகளைப்பற்றி நன்றாகப் பரிசீலனை

1974 ஏப்ரல் 24] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி]

செய்ய வேண்டும். இன்றைக்கு மாநில அரசுக்குப் போதுமான அதிகாரமில்லை என்பதைக் காண்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்கு நாட்டில் நடக்கிற சூழப்பங்கள், விபரீதங்கள், துப்பாக்கிச் சூடுகள், இவைகளைக் கட்டுப்படுத்த இராணுவ படைகளைக் கொண்டுவரவேண்டிய அவசியம் என்னவென்று பார்க்க வேண்டும். நாட்டிலுள்ள உணவு நிலை, மற்ற என்னென்னவோ நிலைகளை வைத்துக் கிளர்ச்சிகள் செய்து பெரிய மெஜாரிட்டியுடன் நடக்கிற கட்சிகளின் ஆட்சிகள் கவிழ்க்கப்பட்டு, ஆட்சி கலைக்கப்பட்டு, மீண்டும் அங்கு பலமான ஆட்சியை அமைக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. பொதுவாக இதையெல்லாம் சிந்தித்தாக வேண்டும். பொதுவாக இளம் தலைமுறையினர் அரசியலிலே, ஜனநாயகத்திலே புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அந்த மாற்றங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று கூட அவர்களுக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. மாற்றம் இருக்க வேண்டுமென்று தான் எண்ணுகிறார்கள். மாநிலத்திலே ஒரு கட்சி ஆட்சி செய்து தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, மாற்றுக் கட்சிகளும், மாற்றவர்களும் சேர்ந்து, இதற்கான பல குறைபாடுகளை, குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்து, தொடர்ந்து கிளர்ச்சி செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். இந்த நிலையை இன்றைக்கு நாம் பூராவும் பார்க்கிறோம். இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு என்ன வழி என்று சிந்திக்க வேண்டும். இதை ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாநில சர்க்காரில் உள்ள அமைச்சர்கள், சட்டசபை உறுப்பினர்கள் எல்லாம வயது வந்தவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சேர்ந்து தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவர் முதல்வராக இருந்து நிர்வாகத்தை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு இவர்களைப் பார்த்து பொறுமை வந்துவிடுகிறது. இவர் என்ன மந்திரி, சட்டசபை உறுப்பினர் என்று எண்ணுகிறார்கள். பொறுமையின் காரணமாக இவர்களுக்கு எதிராக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற சிந்தனைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள். இன்றைக்கு மாநிலத்திலே அமைச்சர்களும், மற்ற சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் இருப்பதைக் கண்டு, தெரிந்தோ, தெரியாமலோ அல்லது வேண்டுமென்றே ஏதோ செய்கிறார்கள் என்பேன். ஏதோ தேர்தல் வந்தது, வயது வந்தவர்கள் ஓட்டுப் போட்டார்கள், மெஜாரிட்டியாக வந்தார்கள், அவர்கள் 5 ஆண்டுகள் பொறுப்பில் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுவதில்லை. இன்றைக்கு நமக்கு வேண்டிய கோரிக்கைகளைக் கேட்டுப் பெறவேண்டும். அதைத் தவிர்த்து, கிளர்ச்சிகள் உண்டுபண்ணி எந்த வித நன்மையும் மக்களுக்கு ஏற்படாமல் செயல்படுத்தப்படுகிறது. நம் மாநிலத்தில் நிலைமை அந்த அளவிற்கு வளரவில்லை. ஆனால் மற்ற மாநிலங்களில் பயங்கரமான நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். என்னைப் பொறுத்த வரை, அரசியல் மாற்றம் இருந்தால் கூடத்

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி] [1974 ஏப்ரல் 24]

தவறில்லை, இன்றைக்கு இருக்கிற அமைப்பை மாற்றுவது கூடத் தவறில்லை. இதனால் வருங்காலத்திலாவது வேறு எந்தக் குழப்பமோ, கிளர்ச்சியோ இல்லாமல் இருக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். அமெரிக்காவைப்பற்றி இரஷ்யாவைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அங்கேயெல்லாம் கவர்னர்கள் தான் ஆட்சி செய்கிறார்கள். அவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். இங்கேயும் வயது வந்தவர்களால் ஓட்டின் மூலம் கவர்னர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், இப்படி வருகிற கிளர்ச்சிகளையும், தொல்லைகளையும் சமாளிக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் மந்திரிகளைப் பார்த்துப் பொழுமை, இவர் என்ன மந்திரி, இவர் என்ன சட்ட சபை உறுப்பினர், என்று எண்ணுகிற நிலை மற்ற மாநிலங்களில் இருக்கிறது. தமிழகத்தில் பிரச்சினை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இங்கேயும் பல பிரச்சினைகளை உண்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எதையாவது வைத்துக்கொண்டு இங்கே ஒரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி, மாற்றத்தைச் செய்துவிட முடியுமா வென்று மறைமுகமாக பல சூழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இன்றைக்குள்ள கட்சியாட்சி நாளைக்கு மாறலாம். ஆனால் நிரந்தரமாக மக்களுக்கு நல்வாழ்வும், பாதுகாப்பும் கொடுக்கப்பட்டாக வேண்டும். குஜராத்தில் மந்திரி சபையைக் கலைத்து விட்டார்கள். அங்கே மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட கவர்னர் நிர்வாகம் செய்தும் கூட கிளர்ச்சிகள் நிற்கவில்லை. இன்றைக்கும் துப்பாக்கிச் சூடு தான். இவைகளெல்லாம் எதிர்காலத்தில் பயங்கரமான விளைவுக்குக் கொண்டுபோய்விடும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். இதைத் தவிர்க்க வேண்டும். தமிழகத்தில் நல்லவேளையாக இந்த நிலை இல்லை. நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவர்னர் நிர்வாகம் செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். எவ்வளவு தரக்குறைவாக தமிழகத்தில் ஜனநாயகம் செயல்படுகின்றதென்று நாம் பார்க்கிறோம். கடந்த 4, 5 நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு சம்பவம் நடந்தது. இனி சட்டசபையோ, அமைச்சர்களோ, மந்திரிகளோ இருக்கத் தேவையில்லை என்று நான் நினைக்கிற அளவிற்கு இன்றையதினம் மாநிலத்திலுள்ள கட்சிகள் செயல்படுகின்றன என்று வேதனைப்பட்டேன். முதல்வர் உரையைக் கேட்டுவிட்டு 2-30 மணிக்கு திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி, எம்.எல்.ஏ., அவர்கள் ஹாஸ்டலுக்குச் சாப்பிடப் போனபோது, வழியில் டாக்கிகள் நிறுத்தியிருப்பதைப் பார்த்து, என்னடா இப்படி டாக்கிகளை நிறுத்தியிருக்கிறார்களே என்று சொல்லி, தன் காரை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனார். நான் உள்ளேயிருந்து இதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். டாக்கிக்காரர்கள் சட்டசபைப் பசங்கள் என்று சொல்லி திட்டினார்கள். நான் என் ஜூமிலிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். 30, 40 பேர்கள் சட்டசபை உறுப்பினர் காரை பட்டப்பகலில் வெளியில் கொண்டுபோய் மெளன்ட் ரோடில் வைத்துவிட்டார்கள். அதைப்பற்றிப் பத்திரிகையில் கண்டபடி

1974 ஏப்ரல் 24]

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி]

(பிற்பகல் 4.50)

எழுதுகிறார்கள். சட்டசபை அங்கத்தினர் ஒரு டாக்சி டிரைவரைச் செருப் பால் அடித்துவிட்டார்; அதனால் பெரிய குழப்பம்; திட்டிவிட்டார், அதனால் பெரிய கிளர்ச்சி என்றெல்லாம் பத்திரிகையில் போடுகிறார்கள். பத்திரிகைகள் தரத்தையும், இன்றைக்கிருக்கிற அரசியல் நிலையையும் பார்த்தால், மிகவும் கேவலமாக இருக்கிறது. ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், எதிர்காலத்தில் பெரிய புரட்சியைச் செய்யப் போகிறோம், நல்ல நிர்வாகத்தைச் செய்யப் போகிறோம் என்று சொல்லக்கூடிய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்—அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். வட சென்னைக்கோ, தென் சென்னைக்கோ அவர் பெரிய தலைவராம். அவர், எம்.எல்.ஏ. பசுக்கள் என்று திட்டிவிட்டு, அந்தக் காரை மவுண்ட் ரோடுக்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோய், பொது ஜனங்களுக்குப் பல தொல்லைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதில் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்வதற்காக, நடக்காத ஒன்றை எதற்காக நடந்ததென்று சொல்லப் போன உளுந்தூர்பேட்டை எம்.எல்.ஏ.-வையும், செஞ்சி எம்.எல்.ஏ.-வையும் அடிக்க வருகிறார்கள். எம்.எல்.ஏ.-க்களை தாலில் விழச் சொல்லுங்கள் என்று அவர்கள் சொன்னதாகப் பொதுமக்கள் சொல்லுகிறார்கள். யாரும், எது சொன்னாலும் கேட்கவில்லையாம். அங்கே இருக்கும் போலீஸ்காரர்கள், எம்.எல்.ஏ.-க்களைப் பார்த்து போய்விடுங்கள், இங்கிருக்கும் நிலைமையில் உங்களைக் காப்பது பண்ண முடியாது; இங்கே எந்தச் சமாதானமும் எடுபடாதென்று சொல்லி, அனுப்பிவிட்டார்கள். நாட்டிலே எத்தனையோ நடக்கிறது, அதையெல்லாம் சொல்லவில்லை. இன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டில் எந்த அளவுக்கு ஜனநாயகம் இருக்கிறது, எந்த அளவுக்கு மக்கள் செயல்படுகிறார்கள், எந்த அளவுக்கு தலைவர்கள் செயல்படுகிறார்கள்; அதற்கெல்லாம் கட்சிகள் எந்த அளவுக்கு ஆதரவு தருகின்றன என்பதைப் பார்த்தால், மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. அந்த நிலையைப் பார்க்கும்போது, இது என்ன சட்டசபை, எதற்கு அமைச்சரவை என்று தோன்றுகிறது. கவர்னர் ஒருவரை மாத்திரம் ஜனநாயக முறைப்படி—அமெரிக்காவில் உள்ளதுபோல், ரஷ்யாவில் உள்ளதுபோல் ஓட்டெடுப்பு மூலம் தேர்ந்தெடுத்துவிடலாம் என்று தோன்றுகிறது. இங்கே மேலவை ஒன்று, கீழவை ஒன்று இருக்கிறது. கீழவையில் இருக்கிறவர்கள் மேலவை எதற்கு, அதை எடுத்து விடலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். முதல்வர் வர்கள்கூட ஒன்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சட்டசபையில் தீர்மானம் வந்துவிட்டால் போதுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எங்களைவிட அதிகாரிகள் யாரும் இல்லை; நான் சொன்ன பிறகு இவர்கள் யார் என்று சொல்லலாம். அதைப்பற்றி விவாதிக்க விரும்பவில்லை. மேல்சபை, கீழ்சபை,

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி] [1974 ஏப்ரல் 24]

அமைச்சர்கள் ஒன்றும் வேண்டாம். இந்த மாதிரி நாட்டிலே பொருமையும், தப்பான எண்ணமும் வருகிற தலைமுறையினருக்கு வந்து, இன்றைக்குத் தொல்லைகளுக்கு ஆளாகி, நாட்டிலே பல குழப்பங்களை உண்டுபண்ணுகின்றன. இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எதிர்காலத்தில் இன்னும் பயங்கரமான நிலைக்குத் தள்ளப்படுவோம் என்பதுதான் தெரிகிறது. எனவே, இதில் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாக முன்கூட்டியே அத்தனை பரிகாரங்களையும், சட்ட திட்டங்களையும், அரசியல் திருத்தங்களையும் உண்டு பண்ண வேண்டுமென்று நான் இந்த மன்றத்திலுள்ள அனைவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை ஏதோ தவறுதல் இருக்கிறதென்று சொல்லவில்லை; யாரையும் குறை கூறவும்லை. ஆட்சியில் பொருமை அதிகமாக இருக்கிறது. அதிலே எத்தனையோ குறைகளையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, ஒரு நல்ல நிர்வாகம் இன்றைக்கு சீராகச் செயல்பட முடியாமல் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு எந்த நாட்டிலும் இல்லாத பத்திரிகைகள் தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு வேலை ஒன்றும் கிடையாது. பொழுது விடிந்து, பொழுது போனால் தமிழக அரசு இதைப் பண்ணியது, அதைப் பண்ணியது, இந்த ஊழலைச் செய்தது என்று எழுதுகிறார்கள். பத்திரிகை என்றால், அதிலே கொள்கைகளை விளக்க வேண்டும்; மக்களின் தேவைகளைச் சொல்ல வேண்டும்; மக்கள் இந்தக் காரணத்திற்காக வருத்தப்படுகிறார்கள்; இந்த நிலையால் கஷ்டப்படுகிறார்கள்; எனவே, இதைச் செய்ய வேண்டும் என்பனவற்றையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும். இருக்கின்ற பத்திரிகைகளில் 4, 5-ஐத் தவிர, மற்ற பத்திரிகைகள் எல்லாம் இந்த ஆட்சியைக் கவிழ்க்க வேண்டுமென்று குறைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஆட்சியை மாற்ற வேண்டுமென்பதற்காக, தரக் குறைவாக, மட்டமாக எவ்வளவு தூரம் எழுத வேண்டுமா அவ்வளவு தூரம் எழுதுகிறார்கள். இந்த நிலையெல்லாம் 10 ஆண்டுகளுக்கு மாறவேண்டும், அப்படிப்பட்ட மாற்றம் தமிழகத்திற்கு வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, அந்த மாற்றம் இந்தியா பூராவுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் இதைச் சொல்கிறேன். இன்று நாட்டிலே நடக்காததை, நடந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்காக வேலை நிறுத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கெல்லாம் பத்திரிகைகள் ஆதரவு தருகின்றன. பெரிய தலையங்கங்களை அதற்காக எழுதுகின்றன. இந்த நிலைமையில் போனால், வரும் தலைமுறையினர் எல்லாம் இதை வேடிக்கையாக ஏற்றுக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைக்கு தங்களை ஆளாக்கிக்கொண்டு, தமிழகத்தில் குழப்பத்தையும், தொல்லைகளையும் உண்டுபண்ண வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்தக் கருத்தை நான் சொல்கிறேனே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை.

1974 ஏப்ரல் 24] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி]

பொதுவாக முதல்வரவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தை வரவேற்று ஆதரிக்கிறேன். அதே நேரத்தில் ஜனநாயக முறைப்படி, ஓட்டெடுப்பு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவர்னரின் நிர்வாகம் நடந்தாலே பொதுமேன்று மக்களின் நன்மைக்காகக் கூறிக்கொண்டு விடை பெறுகிறேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

THIRU S.T. ADITYAN : Hon. ^{deputy} Chairman, Sir, this House is now deliberating upon a point which future generations will certainly regard as a most historic one.

Today, we are setting the whole country on a truly democratic path. I should say, Sir, that the golden age of democracy of this country is dawning today. Such is the historic importance of the Resolution that has been moved and I should certainly say, Sir, that I am proud to take part in the discussion thereon. I am proud to be living now. I am old and I have seen a number of improvements that have been granted to us from the time of the Britishers and a number of democratic principles set into our Constitution, but none of them has equalled the present Resolution because it is herein that we see the true seed of democracy.

Sir, it has been objected to and I think it has been objected to on the ground that this Resolution, by giving more powers to the States will weaken the Centre. May I say, Sir, that now the Centre is flabby, too fat and that a sliming of the Centre will be the only reform to make the Centre strong. Sir, we know the story of the man who had elephantiasis. I think he had a very big leg and boys were afraid of going near him. But, when it was found that he could not move the leg, the boys were simply playing around him. Till the time it was discovered that it was an elephantiasis leg, he was supposed to be very strong. The case is now the same with the Centre. The Centre has become too flabby and too unmanageable and that is the position now at the Centre. Now therefore, this Resolution seeks to curb the power of the Centre so that it may be limited and the Centre may slim a little.

Sir, it has been mentioned on page 2 of the "Tamil Nadu Government views on State Autonomy and the Rajamannar Committee Report" that "there has been a strong tendency to work the Constitution as a unitary one treating the States as subservient.

[Thiru S. T. Adityan]

[1974 ஏப்ரல் 25]

to the Centre''. That is so in most of the Federal Governments. Once a Federal Government is set up and the relation between the Federal Government and the local Governments is not clearly defined, it generally happens that the Central Government begins to encroach upon the powers of the State Governments. That is the tendency which, I find, has been noted by so many authors and one of them is Professor ^{Wheare} ~~Wear~~ I find, Sir, that it is a tendency throughout the world and it is not a tendency peculiar to this country. Everywhere, the Centre begins to encroach upon the rights and duties of the various State Governments. The Federation, like a piece of blotting-paper or a picece of sponge, goes on absorbing the rights and privileges of the State Governments. Therefore, it becomes the duty of the State Governments to watch their powers jealously so that their powers may not be eroded everyday.

Sir, there is one other aspect that I should emphasise here. In India, now, the general tendency is that all the funds of the people taken away as taxes, are treated as the exclusive property of the Centre, and what is given as subvention ~~is the grant~~ to the State Governments, is treated as though they were doles. The whole idea is a topsy-turvy one. Actually the money ~~that~~ belongs to the State. It should be in the hands of the State and the Centre should come up for help to the State. Instead of it, what is happening now? In Tamil to mean "grant", we use the word "Maniyam". As though the money belongs to the Centre, as though the Centre is giving us help, and as though it is their money, they are distributing it, at their sweet will and pleasure, as doles to the State Government. That idea has to be given up. We should get the fundamental idea that the money belongs to the State and the Centre is there only as the tax-collector for certain purposes. It should be as ^{if} the Centre were entitled to levy a tax upon the State Government for certain purposes. The attitude that the tax money is the money of the Centre is a misleading conception and I would say, Sir, only State autonomy will ~~reverse~~ that idea. It is, therefore, very necessary that we should get a look into the whole taxation proceedings and also into the system of levy. As I said, Sir, the Centre has got a tendency to absorb the powers of the State. When we were thinking that the Corporation tax, being part of the income-tax would come to us.

1974 அப்ரல் 24]

[Thiru S. T. Adityan]

what has happened? The Corporation tax, though it would be rational, is a part of income-tax. Instead of the income-tax being paid up by a single person, when it is paid by a corporation or a group of persons, it belongs to the Centre. The Corporation tax is a sizable income-tax and it now goes to the Centre. On agricultural income-tax also, recently an inroad has been made and on that subject, speeches have been delivered in this House itself. The agricultural income-tax becomes the basis on which the slabs are now marked in the Centre. That is an inroad. Though it is not mentioned so, it is an inroad actually into the powers of the State Government. What about industries? Industries is one of the subjects we find in the State List also. But, actually what has happened? Can the Government themselves start an industry, without applying to the Centre for its clearance and for monetary help? And where is, now, the old capital market? The capital market has evaporated completely and has been absorbed by the Centre. What we find now is that the whole economy of the State has been turned topsy-turvy by the interference of the Centre the all-absorbing gigantic octopus which has spread its limbs throughout the whole of the country.

Sir, under these circumstances, it is quite essential that the State should come into its own and I am proud, as a Tamilian, that Tamil Nadu is spearheading this demand and this idea I found from the newspapers, a few days ago, that another Chief Minister was also interested in this and that he would like to contact the Chief Minister of Tamil Nadu. I am proud to say that we are now spearheading this movement.

Sir, what should be the real function of a Federal Government? What was conceived as a Federal Government in this country, actually became a mongrel. It is neither Federal Government nor Unitary Government. What has become of it? The whole thing has become a compromise between two or three conflicting systems and then, as most of the mongrels and as most of the compromises do, it did not satisfy either side. Please permit me to read from Professor Wheare's Book on Federal Government: "Yet the federal principle does not prohibit such re-adjustments and if they can be made, then there will be sufficient right to keep with the modern

[Thiru S. T. Adityan]

[1974 ஏப்ரல் 24]

economic life.” Unless re-adjustments are made, modern economic life will be ruined. “Then this unity in federalism allows each region to govern itself in its own way. This exercise in self-government is sufficiently valuable to work the Constitution. If a region cannot support itself, then it is entitled to be guaranteed in the federal constitution with sufficient resources under its own control to help it to perform its function.” Sufficient resources, under its own control to help it to perform its functions. “It is not enough to say that only those who can afford to pay deserve to have it. The federal principle of equality of States between regions which form the federal Government union and between those regions and the general ensures when it is applied to each region, whatever its resources, it will be enabled to govern itself and regulate its life in its own way.”

Sir, that is the principle of Federalism. What do we find? We are simply asking the Central Government to consent to Federalism which was the seed, which was the nucleus of the Constitution, which was the purpose behind the Constitution. The purpose has now been thwarted. We do not know what the purpose is. We do not know where we are going. My hon. Friend Thiru S. S. Ramaswami Padayatchi was telling us: “We do not know where we are. We do not know what is the aim; we do not know what is the purpose; we do not know what is the core of the whole of the Constitution now.”

Sir, then there is only one more subject to which I have often alluded in this House and it is this: It is inflation. We find that every wage increase will also increase inflation. The Central Government without consulting the State Government increases the wages. What happens is increase ends in inflation. The German Economic Wizard Mr. Eerhard says that every wage increase will be reflected in inflation. We also find that inflation is sponsored by the Central Government; and just like the syphilitic blood it goes on circulating in every State which suffers. Mr. Eerhard has proved that every inflation affects not only every state but also every individual. Everyone who goes to a shop has to pay more and every shop-keeper again sells at a high price and every man is going to pay more and more. What actually happens is

1974 ஏப்ரல் 24] [Thiru S. T. Adityan]

this : when there is an inflation of one crore of rupees, it multiplies into one thousand crores of rupees when it comes to the people. A mere one crore of rupees inflation multiplies into thousands of crores of rupees ultimately. Not only that. We start a project, for instance, at an estimated cost of one crore of rupees. It takes a year or two or perhaps three to implement the project. What do we find? We find that one crore of rupees is not sufficient and it actually costs Rs. 3 crores. Where will the money come from? The real reason for the rise in the cost of the project is the policy of the Central Government because it has inflated the money and on account of that, cement becomes costly, labour becomes costly, transport becomes costly. Therefore, on account of the inflation, who suffers? Are the Delhi Government alone suffering? No. We are also suffering. Our plans are being spoilt. We start the project with an estimate for one crore of rupees and it later costs Rs. 3 crores on account of the inflation. Who is to bear the increase in cost?

Once I made a suggestion here. It was not accepted by our Government as its demand. It relates to the power of coinage and my suggestion was that it should reside with the State Government. The other day when I mentioned this, the hon. the Leader of the Opposition Thiru Rajaram expressed surprise. I have seen countries where there are two systems of currency. One was the Federal Republic of Germany where there was the Reichsmark and the Deutsch mark.

Not only that. I have known of another country also in which there were two systems of coinage. After all we need not go far away to find it. It was ~~our own country~~. We had known that in pre-Independence days, the Hyderabad State was having its own coinage, the Travancore State was having its own coinage. What happened? Did it spoil the economy? Was there any economic ~~coinage~~; the Travancore State was having its own coinage. What ~~one currency~~. Without the power of currency, it will not be possible to check the rise in prices.

There are economists here as elsewhere, I should be enlightened on the way in which we can check the rise in prices with the powers we have got at present. How can the price index be controlled? With the powers we have got, is it possible to control

[Confusion on account of that? It is possible to have more than

[Thiru S. T. Adityan]

[1974 ஏப்ரல் 24]

it? Is it at all possible? I do not know whether it will be proper for me to throw a challenge on this point. But I want to be enlightened on the manner in which the prices could be controlled and the run-away prices could be brought back again, unless we have got a control over money supply. The increase of production is one way and the other way is to control the issue of currency. These are the only two ways to control prices. If the control of currency is done by the Centre alone, then how is it possible for the State to reduce the prices in this State?

Sir, one of the suggestions in the Rajamannar Committee Report is that Articles 256 and 257 of the Constitution should be omitted. These are the two Articles under which the Centre has got a power to control the State by orders. Alternatively, it is suggested that no direction under any of those Articles could be issued except in consultation with, and with the approval of the Inter-State Council. Sir, I would say that for the printing of more paper money which causes inflation, similar consultation should be made with the State Governments. Unless there is such consultation, how is it possible to control our expenses and implement our plans? There should be at least consultation with the State Governments.

Alternatively, I would also make another suggestion which is this: We start a project at an estimated cost of one crore of rupees. It happens that it ultimately costs Rs. 3 crores due to inflation. In that case, who is to bear this additional cost of Rs. 2 crores? I submit that it is the Central Government that should again come and pay us the difference in cost which was created by inflation. Since the Central Government is the culprit that has created the inflation, it should be penalised. The Central Government should be penalised if a one-crore project comes to cost three crores of rupees. The Central Government should have consulted the State Governments before-hand. If they do not, they should at least pay the difference because it is only due to the misdeeds of the Central Government and the inflation created by the Centre. Sir, is it not reasonable and just? You created the inflation. Am I to bear the consequence of it? You should at least give a part of the money. The printed currency, which is a profit of the inflation created, should really always go to the States. That is an elementary principle of equity and justice. Many have

1974 ஏப்ரல் 24]

[Thiru S. T. Adityan]

mentioned elaborately about this. But, unfortunately, in this report given to us by the Government, I do not find a reference to inflation. Sir, I believe that if such a power of controlling the inflation were there, the unfortunate incidents that now happened.

THIRU S. NARAYANASWAMY : Sir, inflation is not a statutory power.

THIRU S. T. ADITYAN : Sir, I do not hear the hon. Member.

THIRU S. NARAYANASWAMY : Sir, creating inflation is not a statutory power.

THIRU S. T. ADITYAN : Sir, unless the Statute gives the power of printing more currency, how can there be an inflation? May I ask it? Inflation does not come off by itself. Inflation comes by printing more paper currency at a particular time. That is definite. Before they exercise their statutory power, they should at least consult the patient and that is all what I am saying.

Sir, I was saying that if this power of controlling the prices had been with the States, the unfortunate incidents that happened in some of the Northern States might not have happened, and the unfortunate loss of lives might not have taken place.

Sir, only one more word and with that I finish. The most important question that we now ask is—what about the residuary powers? As I said, here the outlook has to be changed. The State is ours, the money is ours. The Centre should come in only for a share or a dole. In the same way, how about the residuary powers? For an autonomous State, certainly such power should reside here. It is rather incongruous that this residuary power should now reside in the Centre. It is by using these residuary powers, using their powers of directives, that we are now solely pushed into debts which are too much and beyond our bearing capacity.

Sir, therefore, I am proud to say that I have been given an opportunity, that I have gained an opportunity to support this most revolutionary proposition. It is a proposition that resides in the heart of every Tamilian and I should say that it is a proposition that resides in the heart of every other Indian; wherever he be, it is a proposition that resides in all humanity. Wherever man is,

[THIRU S. T. Adityan]

[1974 ஏப்ரல் 24]

he is always hungering for and thirsting for independence. This is a part of his rights. Man is not prepared, always, to mortgage away his rights. Man wants his rights and that is human tendency. With this, I support this Resolution. Thank you.

*THIRU D. MONTE DENZIL VINCENT: Mr. ^{deputy} Chairman Sir, I am thankful to you for giving me an opportunity to participate in this debate. I wish to make it clear that I am neither opposing nor supporting this Resolution.

Let us consider the background of the whole question of Centre-State relations. For over two decades, we have had a Constitution with a bias in favour of the Centre and the States in the position of dependants. Dr Ambedkar claimed that the Constitution framed by him was both unitary and federal, depending on the requirements and the circumstances. Sir, in this context, we must consider the recommendations of the Rajamannar Committee. There is no doubt that the Rajamannar Committee consisted of highly eminent and distinguished persons and by no stretch of imagination could we accuse them of being partisan. One need not agree with all the recommendations or many of the recommendations. But inasmuch as the Government of Tamil Nadu have taken the trouble of discussing the issues threadbare to present a report to the people of India, the time is opportune for the Union to take note of these recommendations and have a full-dress debate.

Sir, let us not forget that the States have their own important role to play—law and order, development functions, etc. Where States are constituted on a linguistic basis the urge for freedom to plan the nation building departments would increase. If States have a Legislature, there is not much meaning in reducing the Legislature to a shadow of what it should be. After all, State administrations which are closer to the decisive factors are subject to public pressures and are bound to respond. To exclude them from the decision-making processes is to neglect the foundation on which the superstructure is to rest.

Sir, I suggest that the time has come for an immediate consideration of the powers of the States. Once the States are made more responsible and have definite resources allotted to them

1974 ஏப்ரல் 24] [Thiru D. Monte Denzil Vincent]

on an autonomic basis, they would be able, through the Legislatures, to control and shape the policies in the interest of the common man. But, it is one thing for the States to suggest that New Delhi should have a second look at the Centre-State equation and it is quite another thing to claim that Tamil Nadu alone, out of the 21 States and 9 Union Territories, should be given preferential treatment. In taking up this issue, it is not advisable that we should have a confrontation with the Centre or that we should merely haggle over funds. Finance is an important aspect, but this could create a breach in the Centre-State relations. What should be a very constructive debate to evolve a viable relationship for the future should not degenerate into a mere haggle over funds. Sir, one thing more. The Centre cannot function as a banker for providing overdrafts. Even at the present time, more than 14 of our States have a deficit to the extent of Rs. 2,500 crores.

There may be much in the Rajamannar Committee report which will be unacceptable to New Delhi. But those provisions that are calculated to strengthen State Governments, without weakening the Union, surely deserve our attention.

The need for a dialogue is, therefore, urgently necessary, Sir. If today Tamil Nadu wants autonomy, it is not for Tamil Nadu alone. It is for all other States in an inter-dependent India. If the Centre could start a dialogue with all the States, we would be in a much better position to work out a happy and healthy relationship between the demands for autonomy and the necessities for inter-dependence. The Rajamannar Committee report has made a significant contribution by drawing our attention to the various fields in which there is scope for more autonomy and inter-dependence. We cannot gain anything by shutting our eyes to the problems that face us. It is clear that a country of this size, to be democratically governed and to display greater initiative and progress, cannot afford to have the kernel of power at the Centre and shell of a form of democratic Government in the States.

Sir, I have done.

* THIRU P. YELLAMANDA : Hon. Deputy Chairman, I am very glad that I have been given an opportunity to speak a few words on State Autonomy which is the birth-right of every State

[Thiru P. Yellamanda]

[1974 ஏப்ரல் 23]

so far as the immediate welfare of the masses is concerned. It is needless to say that our Hon. Chief Minister has been fighting tooth and nail with the Central Government to get our legitimate powers more and more to our State and to get this State Autonomy which, in fact, is the panacea for all the ills of the State. Thanks to the ceaseless efforts of our Hon. Chief Minister in this direction, in driving justice into the mind of the Centre, the leading jurists, great economists, great educationists and eminent politicians of outstanding knowledge, experience and prudence have agreed *in toto* with the views of our Hon. Chief Minister in regard to the giving of more powers to the States in the interests of both the Centre and the States. Where is the question of loss of powers to the Central Government, if it retains only defence, currency, foreign affairs and communication, etc., and by their giving more powers to the States in the field of Education, Agriculture, Health etc., etc.? I think the relationship between the Centre and the State will become more cordial and it will go a long way towards building up the progress of the country effectively. After all, to-day the State is asking for more powers. By way of delegation of powers to the States, by way of giving some more powers to the States in what way will the Centre be affected? In what way is it affecting the unity and integrity and sovereignty of the country? After all, it is our legitimate right and it is the legitimate right of every State. Why can't we achieve this? I think there are no two opinions about this anywhere in any part of India. For small matters like the change in the name of a road or a street, we have to seek the approval of the Centre, which is more concerned with the State than with the Centre. For those small things, the Centre is taking a lot of time. Thus, it is hindering the growth and the development of the State. We should realise it and fight for our rights. In various matters, there is duplication of work. There are items of work done by both the Centre and the States. It is really a colossal waste of national resources; it is a waste of energy, waste of time and waste of everything. So, this must end immediately. It is for this reason that Dr. Kalaignar Karunanidhi, one of the exponents of State Autonomy is fighting tooth and nail for more powers. It is high time for us to think and analyse all the facts and causes of all these things. Otherwise, there may arise a grave situation. To-day it is up to our Chief

1974 ஏப்ரல் 24]

[Thiru P. Yellamanda]

Minister to protect the legitimate rights of the State as the other State Governments are puppets in the hands of the Centre. So, I am requesting the Hon. the Chief Minister and my dear colleagues here to fight for our legitimate rights. . .

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, இங்கே நாம் நம்முடைய மாநில அரசாங்கத்தால் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள தீர்மானத்தின் மீது பேசுகின்றபோது மற்ற மாநில அரசாங்கங்களைப் பற்றி அபிப்பிராயம் கூறுவது நல்லதல்ல. மற்ற மாநில அமைச்சரவைகளை 'பப்பெட்' என்று கூறுவது சரியல்ல. நம்முடைய மாநிலப் பிரச்சினை பற்றி மட்டும் கூறுவது நல்லது. 'பப்பெட்' என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்த வேண்டாமென்று ஆணைத் தலைவர் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU P. YELLAMANDA : So, lastly, the responsibility lies upon the shoulders of the Tamil Nadu Government to protect the legitimate rights of the States. In conclusion, I once again thank the Hon. the Chief Minister and other leaders who are vigorously fighting for State Autonomy. As far as I am concerned, I will stand by the side of Dr. Kalaignar Karunanidhi, one of the greatest dynamic forces in India. Thanks.

(பிற்பகல் 5.30)

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : மாண்புமிகு ஆணைத் தலைவரவர்களே, மாநில சுயாட்சிபற்றியும், ராஜமன்னார் குழு அறிக்கைபற்றியும் தமிழ் நாட்டினுடைய முதல்வரவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல எனக்கு வாய்ப்புத் தங்குகிறாக தங்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தியாவினுடைய ஒருமைப்பாட்டிற்குக் குந்தகம் விளைவிக் காமல், ஒருமைப்பாடு எப்படி இருக்க வேண்டுமென்ற நிலையை உணர்த்து வதற்குத் தான் இந்த மாநில சுயாட்சிக் கொள்கை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாநில சுயாட்சி, மாநில சுயாட்சி என்று நாம் இந்த வார்த்தையைச் சொல்வதனால் ஏதோ இந்த மாநிலத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு, தென்னாப்பிரிக் காவிற்கு ஓடி விடுவார்களோ, ஜான்ஸிபாருக்கு ஓடி விடுவார்களோ, அல்லது அமெரிக்காவிற்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய இடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்து விடுவார்களோ என்ற சந்தேகம் யாருக்கும் இருக்காது என்பது திட்டவாட்ட மாகத் தெரியும். ஆனால் நாம் மாநில சுயாட்சி தேவை என்பதற்காக இருக்கிற ஆதாரங்களைக் காட்டுகிறோம். மத்திய அரசு இருக்கிறதே, அந்த அரசுக்கு

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1974 ஏப்ரல் 24]

அதிக அதிகாரம் இருக்குமானால், பெரும் பூதாகாரமான அதிகாரம் இருக்குமானால், அதற்கு எங்காவது ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்ற பயம் தமிழ் மாநிலத்திற்கு வந்திருக்கிறது. கொச்சை வார்த்தையில் சொல்வதானால் பையனுக்குக் கொஞ்சம் தலை கணத்து விட்டது என்று சொல்வார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இது கொச்சை வார்த்தை அல்ல.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : பையனுக்குத் தலையாடுகிறது. தீர்ந்து விட்டான் என்று தமிழ் நாட்டில் பழமொழி சொல்கிறதுண்டு. இந்தியாவைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் எங்களுடைய மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கை இருக்கிறதே தவிர, வேறு ஏதாவது காரணம் இருக்கிறதாவென்றால் இல்லை. ஒவ்வொரு மாநிலத்தில் அந்தந்த மாநிலத்திலுள்ள மக்களை வாழ வைக்க வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணம் வருகிறபோது, அந்த மக்களின் வாழ்க்கையை வளமாக்க இந்த மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்று நாம் சொல்கிறோம்.

மத்திய அரசு அதிக அதிகாரங்களை வைத்திருக்கிற காரணத்தினால் தான், முன்னாலே திரு. ஆதித்தன் அவர்கள் பேசியபடி, 'இன்ஃப்ளேஷன்' அதிகமாக உண்டாகியிருக்கிறது. நோட்டுகள் அதிகமாக அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதைப்பற்றி மாநிலங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரிவதில்லை. இந்தக் காரணத்தினால் தான் 'இன்ஃப்ளேஷன்' வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. இப்படி நோட்டடிக்கிற விஷயத்தை அவர்களுக்கே விட்டு விடலாம். இரணுவத்தை அவர்களே வைத்துக்கொள்ளட்டும். 'எக்ஸ்டர்னல் அபேர்ல்' போன்றவைகளை அவர்களிடம் விட்டுவிட்டு, மிகச் சாதாரணமான அதிகாரங்களை இங்கே நாம் வைத்துக்கொள்ளலாம். இங்கே இருக்கிற கோட்டைக்குள்ளே புல்லை வெட்ட வேண்டுமானால், சின்ன புல்லை அகற்ற வேண்டுமானால் கூட அதற்கான அதிகாரத்தை 2,000 மைல்களுக்கு அப்பால் வைத்திருக்கிறார்களே, இந்தப் பரிதாப கரமான நிலை மாற வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் மாநில சுயாட்சி கேட்கிறோம். It is mere adjustment and nothing else. It is State Autonomy. வெறும் அட்ஜெஸ்ட்மெண்டிற்காக இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். திட்டம் போடுகிறார்கள் என்றால், 1,000 கோடி, 1,500 கோடி ரூபாய்க்கு என்று போட்டாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்கள் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு பணம் கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்று தெரிவதில்லை. அதனால் இன்றைக்கு ஒரு விலை, நாளைக்கு ஒரு விலை என்று இப்படி விலை ஏறிக்கொண்டே போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு 10 மடங்கு விலை ஏறியிருக்கிறது. மத்தியில் அதிக

1974 ஏப்ரல் 24]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

அதிகாரங்கள் வைத்திருப்பதனால் இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னாலே, தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்தது. நாம் பல வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்திருக்கிறோம். காவிரி கரையில் பெட்ரோல் கிடைக்கிறது, தூத்துக்குடிக்கு அருகில் யூரேனியம் கிடைக்கிறது, பூமிக்கு அடியில் கனி வளங்கள் கிடைக்கின்றன என்றெல்லாம் சொன்னோம். பதவிக்கு வந்ததற்குப் பிறகு, அதிகாரமில்லாமல் நம் கையைக் கட்டிவிட்டபிறகு, ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் வருகிறது. மத்திய சர்க்கார் இவ்வளவு அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு மாநிலங்கள் எல்லாம் புழுங்கிச் சாவதேன்? எல்லா மாநிலங்களும் புழுங்கிக்கொண்டு, வெந்துகொண்டு, நாட்டு மக்களுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையென்ற எண்ணம் மாநிலங்களில் பரவித் துதனால் மத்தியில் ஏதாவது ஆபத்து வரும் நிலை ஏற்படாமல் இருக்க மாநில சுயாட்சி கேட்கிறோமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அண்ணா காலத்தில் இதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை என்கிறார்கள். துணைத் தலைவர் அவர்களே, தாங்கள் ஒரு மாநாடு நடத்தினீர்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நான் நடத்தவில்லை. தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் மாநாடு நடத்தினார்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: அப்போது தாங்கள் தமிழரசுக் கழகத் தலைவராக இருக்கிறபோது அந்தக் கட்சியின் சார்பில் நடந்த மாநாட்டில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அழகாகக் குறிப்பிட்டார்கள். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தந்தால் தான், மாநிலங்களுடைய வாழ்வு, மரியாதை, கௌரவம் பாதுகாக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். இன்னொன்றை அவர்கள் சொன்னார்கள். இரகசியமான விஷயம் என்று எண்ணுதீர்கள். அவர் ஆட்சிக்கு வந்தவுடனே, ஒரு கனம் எண்ணிய பார்த்தார். முதன் மந்திரியானார். கோட்டைக்குள்ளே துழைந்தார். இருக்கிற ரிகார்டுகளைப் பார்த்தார். சட்டங்களைப் பார்த்தார். மக்களையும் பார்த்தார். “வறுமையையும், ஏழ்மையையும் பார்த்து என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி வந்தோமோ அவைகளையெல்லாம் என்னால் செய்ய இயலாது, எனக்கு விலங்கு போடப்பட்டிருக்கிறது. விலங்கோடு நாட்டு மக்களுக்குத் திட்டவாட்டமாக எதையும் செய்ய முடியாது. ஆகவே தான் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும்” என்பதனைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எதிரில் உள்ள நண்பர்கள் அண்ணாவிற்கு ஒன்றுமே தெரியாது, அவர் சொல்லவில்லையென்று குற்றச் சாட்டைச் சொல்கிறார்களே; அதற்காகத் தான் இதைச் சொல்கிறேன். பதவிக்கு வந்தவுடனே சொன்னார்கள். இன்னும் கூட அழுத்தந்திருத்தமாதக்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1974 ஏப்ரல் 24]

கூறிக்கொள்கிறேன். அவருக்கு ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு சலிப்பே வந்தது, நான் என் நாட்டு மகனுக்கு பல திட்டங்களைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று எண்ணினேனே, அவைகளைச் செய்ய முடியவில்லையே என்று நெஞ்சாரப் புழுங்கி, ஐயோ நான் மத்திய சர்க்காரை அணுவேண்டியவனாக இருக்கிறேன் என்று மனம் புழுங்கினார். இங்கே தொழிற்சாலை அமைக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இல்லை என்கிறார்கள். உணவுப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டால், இந்த மாநிலத்திலிருந்து கம்பையும், கேழ்வரகையும் கடத்திச் செல்கிறார்கள். 25 ரூபாய் விற்கக் கூடியது 125 ரூபாய் அளவில் விற்கிறது. எந்த அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு தடுப்பது, சக்தி இல்லையே என்று சொன்னார்கள். இந்த வேதனை என்பது இங்கே மட்டுமல்ல. மற்ற மாநிலங்களிலும் இந்த நிலை இருக்கிறது. அங்கே சொல்வதற்குக் கூச்சப்படுகிறார்கள். முன்னாலே பின்னாலே இருந்த உறவுகள் காரணமாக, மத்தியில் காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சி என்றால், மாநிலங்களிலே காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சி என்கிற காரணத்தினால், அவர்கள் ஜே போட்டால் இவர்களும் ஜே என்று சொல்லவேண்டிய நிலை இருக்கிற காரணத்தினால் அவர்கள் பரிதாபத்திற்குரியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அச்சப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லையா வேதனை? அவர்கள் தங்கள் மாநிலத்தை இப்போது இருக்கிற அதிகாரத்தை வைத்து வளப்படுத்திக் கொள்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது. மற்றவர்கள், எதிரில் இருக்கிற எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் கூட, அதிக அதிகாரம் பெற்று விட்டால் மான்யமிகு முதலமைச்சரவர்கள் அந்த அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து விடுவார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். அப்படி எண்ணக் கூடாது. பொதுமக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பார்த்துக்கொள்வார்கள். அப்படியிருந்தால், 5 வருஷத்தில் தீர்த்துக் கட்டுவார்கள். இந்த சந்தேகத்தை வைத்துக்கொண்டு இதைப் பார்க்கக்கூடாது. நாட்டின் எதிர்காலத்தில் ஏற்படும் பலாபலனை மனதில் கொண்டு, அந்தப் பலாபலன் கிடைக்க இருக்கிறதே, அந்தப் பலனைத் தடுத்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் அந்த மனப்பான்மை உடையவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த மாதிரி எண்ணம் வேண்டாம். பெரிய கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு அப்பால் சேலத்தில் இரும்பாலை ஏற்படுத்தலாம் என்றால், அங்கே இரும்புக் கனி வளம் இருக்கிறதே என்று சொன்னால், அதைத் தொடங்க மனம் இல்லாமல் அது இல்லை, இது இல்லை என்று கால தாமதம் செய்துகொண்டு வருகிறது மத்திய அரசு. இதைப் பார்க்கும்போது வாழ்வேனா, வீழ்வேனா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிற காரணத்தினால் தான் மத்திய அரசில் குவிந்திருக்கக் கூடிய ஏராளமான அதிகாரங்களைக் குறைத்து, மாநில சுயாட்சியை நாம் கேட்கிறோம்.

1974 ஏப்ரல் 24]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

(பிற்பகல் 5.40)

மாநில சுயாட்சி நாம் மட்டும் கேட்கிறோமென்று எனக்கு முன்னாலே பேசிய நண்பர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் சொன்னார்கள். திரு. சந்திரா ரெட்டி, டாக்டர் ராஜமன்னார் போன்ற 'people for integration, எல்லாம் (சிரிப்பு) அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருப்பதை மட்டும் மனதில் கொள்ளாமல், ஒரு வாரத்திற்கு முன்னாலே, அரசியல் சட்டம்பற்றிப் பேசும் பெரிய நிபுணராகிய திரு. பங்கவாலா அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். அவரே 'State autonomy' —அதாவது மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும்; சுயேச்சை வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அச்சுறுத்தி, அச்சுறுத்தி மாநிலங்கள் மிகக் கோழைகளாகப் போய்விட்டனவென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு உடன் பட்ட, ஆசையான எண்ணம் வந்து, நம்முடைய தேசத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற, தேச ஒருமைப்பாட்டுக்கு உதவ வேண்டுமென்ற எண்ணம் வா வேண்டும். நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு எந்தவிதக் குந்தகம் ஏற்பட்டாலும், நாட்டில் பயங்கரமான சூழ்நிலை ஏற்பட்டாலும், அதை எல்லோரும் சேர்ந்து அழித்து ஒழிக்கவேண்டும். ஆதலால்தான் மத்திய அரசில் குவிந்திருக்கக் கூடிய ஏராளமான அதிகாரங்களைக் குறைத்து, அதை மாநிலங்களுக்குத் தர வேண்டுமென்று கூறுகிறோம். உதாரணத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இங்கே ஒரு சுகாதார அமைச்சர் இருக்கிறார். அங்கேயும் ஒரு சுகாதார அமைச்சர் இருக்கிறார். இங்கே சுகாதாரத்துறையைப் பரவலாக்கலாமென்று இவர் எண்ணுகிறார். அங்கே அவர் தனியாக வேறு திட்டங்களைக் கொண்டு வருகிறார். அதே போன்றுதான் உணவு அமைச்சர். இங்கே இருக்கிற உணவு அமைச்சர், உணவுப் பொருள்களைப் பெருக்கி, தமிழ் நாட்டு மக்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, மிச்சத்தை மற்ற மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்க நினைக்கிறார். ஆனால், அவர்கள் Free Movement என்று சொல்லி, நாங்கள் எடுத்துச் செல்வோம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள்கூட 'பப்பெட்' என்று சொல்லலாமா என்று கேட்டார்கள். They are puppets in the hands of Central Government.' என்று திரு. எல்லமந்தா அவர்கள் சொன்னார்கள். அது நியாயமில்லை என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சொன்னார்கள். இதை நான் என்னவென்று கூறுவது? எனக்கு வார்த்தை தெரியவில்லை. அது அவர் சொன்ன கருத்தாகும். எங்களுடைய அமைச்சர்களைக் குறைவாகச் சொல்லக்கூடாது.

The Hon. Ministers are 'very puppets' in the hands of the Central Government. என்கின்ற நிலைமை இருக்கிறது. அந்த நிலைமை

[1974 ஏப்ரல் 24]

திரு. செ. முத்துசாமி : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, 'very puppet' என்பதன் பொருளைக் கூறுவார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : ஆட்டி வைக்கப்படுகிற பொம்மைகளாக இருக்கக்கூடுமென்பதுதான் 'பப்பெட்' என்பதன் பொருள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : 'very puppet' என்றால் என்ன?

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : 'ரொம்பவும்' .. 'வெகுவாக' .. (சிரிப்பு) மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முத்துசாமி கோபித்துக்கொள்ள மாட்டாரென்று கருதுகிறேன். குரங்கைக் கொண்டு வருபவன் இரண்டு தடவை, 'டக்', 'டக்' என்று கோலைத் தட்டினால்தான், குரங்கு எகிரிக் குதிக்கும். உங்களைத் தொலைத்துவிடுவேன் என்று சொன்னால், தொலைத்து விடுவானோ என்று பயம் உண்டாகி, அதனால் கோழைத்தனம் உண்டாகும் என்பதால்தான், இதன் மூலம் பெரிய பலத்தை உண்டு பண்ணி வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் எங்களுக்கு இருக்கும் எண்ணம். மாண்புமிகு அங்கத்தினர்களே, உங்களைப்பெல்லாம் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்வோன் . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : தலைவரைப் பார்த்துக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தலைவரவர்களே, உங்கள் மூலமாக அவையைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தமிழகத்திற்கு . . .

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, நான் வெளி மாநில அமைச்சர் களையும், வெளி மாநிலத்தில் இருக்கிறவர்களையும் 'பப்பெட்' என்று சொல்லக் கூடாதென்று சொன்னேன். இப்போது நம்முடைய அமைச்சர்களையே 'பப்பெட்' என்று சொல்லும் விதமாகப் பேசிவிட்டார்கள். எல்லா மாநில மந்திரிகளையும், நம்முடைய மாநிலத்தைச் சேர்ந்த மந்திரிகளையும் 'பப்பெட்' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அது நல்லதல்ல.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : நான் அவர்களையோ அல்லது இவர்களையோ குறை கூறுவதாக எதிரிக் கட்சித் தலைவரவர்கள் கருதக் கூடாது. அவர்களைப் போய் 'பப்பெட்' என்று சொல்லவில்லை. அவர்களெல்லாம் மன்னர்கள்; சாவாதிகார மன்னர்களாக இருக்கிறார்கள். சர்வாதிகாரத்தை அங்கே வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்பதுதான் மாநில சுயாட்சியின் பொருள். ஆகவே எதிர்காலத்தில் இப்போதிருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி நல்ல சொத்தை, பெரிய அசெட்சைத்

1974 ஏப்ரல் 24]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

தமிழ் நாட்டுக்கு வாங்கிவைக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு பெரிய முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. ஆகவே இதை மனப்பூர்வமாக ஆதரித்து விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

* THIRU C. RUSSEL RAJ : Hon. Deputy Chairman, Sir, at the outset, I wish to thank you for giving me an opportunity to take part in this discussion relating to the subject of State Autonomy. Now the subject has received momentum all over India on account of the fact that though this is a subject which was talked about by eminent leaders even in olden times, recently the Dravida Munnetra Kazhagam Government under the leadership of Dr. Kalaignar have taken up the subject to the extent that it is discussed in both the Houses of the Legislature and the opinion expressed will be conveyed to the Central Government. It is an admitted fact that this is a subject with which the problem of the Constitution is mingled. It is also an admitted fact that our Constitution is federal in nature. The very word 'Federal' means unity in diversity. It is admitted that India is a country in which people of different races and different cultures, speaking different languages reside. The creation of unity in such diversity is contemplated by the Indian Constitution. An argument that is raised against State Autonomy is that this will affect the feeling of the unity of India. My humble submission regarding that point is that wherever there is the feeling that unity is impaired, the difference between unity and uniformity is not correctly understood. It is a fact that India is a Nation having unity in diversity. But uniformity is quite different from unity. In this House, there are people of different ages, different sizes and different capacities. The fact that we all together form the House shows that we have unity in this House. Similarly India is a Nation having different States with different views, with people speaking different languages. Further, this subject was talked about even at the time of Jawaharlal Nehru and it is very important to consider that at this stage after so many years, the subject has gained momentum. Long ago when the Constitution was framed for the purpose of independent India, the circumstances then prevalent were perhaps different from what we are able to see to-day. In those days perhaps when India was a new-born babe as an independent country, what was contemplated

[Thiru C. Russel Raj]

[1974 ஏப்ரல் 24]

was quite different from what has to be done under the present circumstances. Today we have gained sufficient experience in the matter of democracy, in the matter of governing the country through the elected representatives of the people. We have gained experience for over 27 years. This experience has taught us how the future of each State should be shaped for the betterment of the people of that State. If the question of State Autonomy can be considered in that view, I am sure every one and every political party and every leader will accept the fact that every State should have more powers to do something good to the people for which the Government are responsible. If that view is conceded, if that view is given top priority, I am sure there cannot be any argument against the principle of State Autonomy. When our Hon. Chief Minister addressed a letter to the Prime Minister, as

(நித்யாக்ஷம்)

we see from his speech, it has been stated in reply to that by the Hon. the Prime Minister of India that this is an important issue. If, after such an important issue is discussed and we decide upon that, the Centre postpones the issue day by day, I am sure there will come a time when this subject will be discussed and talked about not only in Tamil Nadu but in other States equally and the Centre will be forced to look into it. Every State has got a responsibility to do its best for the people of that State. The matters in which the State can pass laws, the matters in which the Centre can pass laws and also certain other matters in which the Centre as well as the State can pass laws are very clearly stated in the Constitution. On a subject which is in the Concurrent List, if the State Government, in the interests of the people of that State and the welfare of that State, passes a law and in the meanwhile, if the Centre also passes another law and if there is any conflict between those two laws, the Central Law will prevail. This would mean that the law passed by the State with the sole view of doing something good for the people of that particular State is defeated.

Another simple argument that is raised against State Autonomy is that it means separation. Our leaders and our party have repeatedly asserted that it is not the principle of our party to

1974 ஏப்ரல் 24]

[Thiru C. Russel Raj]

separate the State from the Indian Union. If different States are allowed to grow in their own way, subject to certain common things which the Centre can have hold on, that will help the growth of India. When this is taken into account, certain powers which we have at present are not sufficient to enact proper legislation and to carry out what all we intend to do for our people. For example, in previous discussions, it has been discussed here. When the problem of weavers came up, when the problem of sugar shortage came up, it was asserted by our Hon. Minister for Industries that if we were given sufficient powers, we could distribute the yarn in a proper way with the total quantity of yarn produced in our State and consequently the problem of weavers would not have arisen. Similarly when the price of sugar was increased, the Hon. the Minister for Industries asserted that if the State was given power to decide the quantity of sugar to be produced and the price to be fixed, we could sell sugar at a lower price than what was prevailing in the market today. From these we are able to understand very clearly that if each State is vested with sufficient powers, it will be good. Of course, I can understand that if the State goes against the national interests, then there may be power for the Centre to intervene; but in all other circumstances, if the motive, the intention and the purpose of the State Government is only to do things in a constructive manner for the betterment of the people of the State, the Centre should have no power to intervene and stop that programme. We are not raising up our arms against the Centre; we are only putting our demand and it is for the Centre to think over and as stated in the letter, consult all the Chief Ministers and come to a conclusion on the question of what all powers the Centre can have and what all powers the States can have, so that there may be a clear understanding and the motive may be correctly understood. It should not be simply evaded by saying that it is an argument for separation. It is only an evasive argument. If that be so, there are certain instances in which the State Governments are not able to fulfil the responsibilities fixed on them by the Constitution. Unfortunately, the ruling parties in those States and at the Centre are the same. Even then, the Central Government are not able to go to the rescue of those

[Thiru G. Russell Raj]

[1974 ஏப்ரல் 24]

people. From 1947 to 1967, when the Central Government and the State Governments were more or less on the same principles and governed by the same party, perhaps, they proposed with some reluctance that the State Governments should never claim this. But, from the statements of leaders of different parties in different States, it is quite evident that in their heart of hearts, every leader and every party feels that with the existing powers now conferred on them, they are not able to do full justice to what they want to do. So, under the present circumstances, it is high time for this House in full, to support this Resolution and, if necessary, to canvass popular support in favour of this. It is not enough to stop with conveying our views and taking further steps, as desired by our leaders, in a phased and programmed manner, but public opinion should be won over at an all-India level. I am sure the time is near to come to a conclusion, and when the Centre will be forced to think that, under the present set-up they may not be able to continue for long and so, for their own safety and existence, they will think that some powers have to be delegated to the States, over which we may be happy and we may do what all we want to do for the betterment of the people. Hence, in supporting this, I wholeheartedly pray that all Members may support this in the view that it is for the benefit of not a single party nor a single State. The hon. the Leader of the Opposition was saying that a subject relating to other States should not be talked about here. My view is that this subject of State autonomy relates not only to Tamil Nadu but to all States. Further, this is a discussion relating to Centre-State relationship. If that argument is to be taken, we may not have even the right of discussing what the Centre can do. That cannot be the correct argument. Hence, it is high time for us to think unanimously over the subject and canvass public opinion to support this Resolution and conclude with this.

(பிற்பகல் 5.58)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.